

REACTIE INBURGERAARS 2013-2020 OP DE CONSULTATIE ONTWERPWET INBURGERING

Inburgeraars 2013-2020 is een burgerinitiatief dat in 2018 is opgezet uit onvrede met de inburgering voor gezinsmigranten, waarin zowel inburgeraars zelf als hun partners vertegenwoordigd zijn. Inmiddels naderen wij de 2.000 volgers. Wij sturen u deze uitgebreide reactie en willen starten met onze uitgangspunten:

Algemeen:

Een verhoging van A2 naar B1 taalnivo is onvoldoende onderzocht en onderbouwd en ons inziens onnodig. De inburgering dient uit te gaan van het persoonlijk doenvermogen van inburgeraars en hen naar eigen capaciteiten op de kortst mogelijke weg voor te bereiden op een zo snel mogelijk meedraaien in de Nederlandse samenleving.

De inburgering dient uit te gaan van wat echt nodig is en individueel maatwerk waar nodig te faciliteren.

De tekortkomingen en problemen uit het oude stelsel dienen voor of door het nieuwe stelsel opgelost te worden.

Het niet behalen van een inburgeringsdiploma binnen een vastgestelde periode mag niet beboet worden, indien men aantoonbaar moeite heeft gedaan, daarbij geldt niet alleen een BOW urennorm.

Onafhankelijk toezicht is noodzakelijk om de voortgang van het inburgeringstelsel te bewaken. Hierbij gaat het niet alleen om evaluaties, maar ook het tussentijds bijsturen van het inburgeringsstelsel, b.v. middels AMvB's. Inburgeraars zelf dienen hierin ook een rol te spelen in de vorm van een vertegenwoordiging in een adviesraad.

Gezinsmigranten:

Er dient een uitvoerig en zorgvuldig onderzoek plaats te vinden naar gezinsmigranten waarmee het ontwerpplan kan worden onderbouwd of bijgesteld.

Binnen de inburgering voor gezinsmigranten dient een aangepast aanbod te zijn, geen onnodige onderdelen zoals PVT en MAP (Doelgroepdifferentiatie)

Gezinsmigranten dienen niet onnodig op onkosten te worden gejaagd door inburgeringsverplichtingen en dienen naar draagkracht gecompenseerd te worden.

Een maximumbedrag eigen bijdrages dient te worden vastgelegd.

INLEIDING

Het huidige inburgeringsbeleid heeft gefaald, daarom moet het op de schop en ligt nu een ontwerp in de consultatie, wat daarna ter advisering naar de raad van state gaat.

De nieuwe wet inburgering dient een betere waarborg te geven en de tekortkomingen en fouten van het oude systeem te repareren, zodat het een bijdrage levert aan een zo snel mogelijke volledige integratie van nieuwkomers.

Er is uitvoerig gesproken met diverse stakeholders om een zo breed mogelijk gedragen beleid op te zetten en de diverse stakeholders staan ook allen genoemd.

Wat wij missen is echter de inbreng van de belangrijkste stakeholders; de nieuwkomers zelf.

Hun ervaringen met het huidige systeem, hun voorstellen voor verbeteringen en hun mening over het ontwerp tot nu toe.

Tijdens de voorbereiding werd aangegeven dat ook de inburgeraars zelf, via klankbordgroepen, betrokken zouden worden en hun aanbevelingen konden doen.

Wij zien hier echter niets van terug en dat is een minpunt, want de beste lessen trek je uit de praktijk.

In hoeverre krijgen inburgeraars zelf nog een stem in dit proces, want dat er behoefte is aan een dialoog hierover moge duidelijk zijn, gezien de vele klachten en reacties die naar DUO, het ministerie SZW, de politiek en zelfs brieven aan de koning zijn gestuurd.

Ook het grote aantal rapporten en publicaties die zijn verschenen over het huidige inburgeringsbeleid zijn niet uit de lucht komen vallen.

De twee belangrijkste; "valse start" van de NO (nationale ombudsman) en "marktwerking in het inburgeringsonderwijs" van de ACVZ (advies commissie voor vreemdelingenzaken), met name. Wij hebben niet het gevoel dat al deze gesignaleerde problemen al zijn opgelost voordat het nieuwe beleid ingaat en erger het lijkt alsof hier zelfs geen aandacht aan is/wordt besteed bij de opzet van het nieuwe beleid en het risico is er dus dat op deze punten geen verbeteringen in het beleid plaatsvinden maar e.e.a. ook in het nieuwe beleid zal doorlopen.

Om die reden dient er dan ook nog een uitvoerige inventarisatie plaats te vinden van nog openstaande problemen met een termijn waarop deze zijn aangepast vóór de invoering van het nieuwe beleid en nog noodzakelijke aanpassingen in het definitieve concept.

Daarnaast is het zeer aan te bevelen, zeker om de te verwachten aanloopproblemen in het nieuwe beleid direct aan te kunnen pakken, dat er een onafhankelijk meldpunt klachten inburgering wordt opgezet, die met regelmaat rapporteert wat er fout loopt zodat dit direct aangepakt kan worden en niet weer maandenlang blijft liggen of in een doofpot verdwijnt.

(b.v. bij de nationale ombudsman)

Een goed functionerend systeem is immers waar aan gewerkt moet worden, foutjes of tekortkomingen dienen direct aangepakt te worden, zodat nieuwkomers op zo kort mogelijke termijn volledig mee kunnen doen in de nederlandse samenleving.

De doelgroepen

In het inburgeringsbeleid zijn 3 doelgroepen samengevoegd:

Asielstatushouders
Gezinsmigranten
Een restgroep overige migranten

In het publieke en politieke debat wordt de inburgering vaak louter en alleen in relatie tot asielstatushouders besproken.

De andere groepen krijgen nauwelijks aandacht of spreektijd.

De zeer beperkte spreektijd die beschikbaar wordt gesteld in de politieke vergaderingen is daar mede debet aan.

Een punt van orde wat ook meegenomen dient te worden, omdat er anders niet voldaan kan worden aan de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Tot aan de verhoogde asielstroom in 2015 bestond de groep inburgeringsplichtigen voor meer dan de helft uit gezinsmigranten en overige migranten en deze verhouding herstelt zich nu weer door de afnemende asielstroom.

Binnen het huidige en het nieuwe beleid ligt de nadruk echter nog steeds op met name de asielstatushouders en zijn er nauwelijks aanpassingen in het beleid voor gezinsmigranten en overige migranten.

De positie en problemen van met name de gezinsmigranten krijgen geen aandacht en geen specifieke extra facilitering in het nieuwe beleid m.u.v. de intake via de gemeente en opstelling van een PIP, door de gemeente ontbreekt een verder aangepast aanbod specifiek gericht op gezinsmigranten.

Terwijl bekend is dat er wezenlijke verschillen bestaan tussen statushouders en gezinsmigranten en er duidelijke signalen zijn dat gezinsmigranten het standaard inburgeringsonderwijs mijden of daar vervroegd afhaken, omdat het niet aansluit bij de specifieke behoeftes van gezinsmigranten, kwalitatief of onderwijsinhoudelijk te beperkt is opgezet en kostentechnisch slecht toegankelijk is voor gezinsmigranten.

Er worden in het concept plan allerlei uitspraken gedaan over gezinsmigranten om het gekozen beleid te rechtvaardigen, maar merendeels zijn dit gezochte argumenten, veronderstellingen of op vooroordelen berustende eigen invullingen, die niet onderbouwd kunnen worden door recent zorgvuldig onafhankelijk onderzoek en die niet overeen komen met de realiteit, of slechts van toepassing zijn op een beperkte groep gezinsmigranten, waarmee men dus geen conclusies kan trekken voor de hele groep gezinsmigranten.

De weerstand vanuit de gezinsmigranten t.o.v. het huidige beleid en dit concept plan neemt dan ook steeds verder toe.

Het verzet groeit en naast juridische stappen zal er in de toekomst ook een groei gaan plaatsvinden in de sluiptwegen (EU-routes en Chavez) om deze onredelijke inburgeringsverplichting te bestrijden of omzeilen.

In Europees verband kiest Nederland, middels dit concept-plan voor een sterk afwijkend nationaal inburgeringsbeleid, wat niet bewezen effectief zal werken, maar wat nog in een experimenteerfase zit waarbij inburgeringsplichtigen als testkonijntjes worden misbruikt.

Terwijl in omliggende Europese landen duidelijk meer successen worden bereikt met een menselijker beleid.

De vraag is dan ook in hoeverre de Nederlandse staat weer zal worden gecorrigeerd door het internationale hof voor de rechten van de mens, op basis van overtreding van de internationale regelgeving voor gezinshereniging EVRM en/of individuele belangenafwegingen.

Het overheidshandelen kan voor de inburgeraars zeer ingrijpend zijn.

Van de overheid wordt dan ook zorgvuldigheid verwacht bij de voorbereiding van besluiten.

Gezien het feit dat recent onafhankelijk onderzoek met betrekking tot de positie en problemen binnen de inburgering bij gezinsmigranten ontbreekt en er dus geen onderbouwing is van beleidskeuzes anders als eigen interpretaties en er onvoldoende belangenafweging heeft plaatsgevonden, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en dus sprake van onbehoorlijk bestuur.

Dit onderzoek dient alsnog plaats te vinden, waarna nieuwe afwegingen kunnen plaatsvinden om tot nieuwe besluiten te komen aangaande de inburgering van gezinsmigranten.

Binnen het inburgeringsbeleid dient er sprake te zijn van DOELGROEPDIFFERENTIATIE, naast een zorgvuldige analyse van het persoonlijk "doenvermogen" via een leerbaarheidstest en individueel maatwerk, waar nodig.

De onderlinge verschillen tussen de diverse doelgroepen zijn niet op te vangen in een keuze voor een van de 3 leerroutes en een eenheidsworst normering binnen de B1 route.

Het behalen, binnen 3 jaar, van een inburgeringsdiploma op B1 nivo is voor velen een onrealistisch einddoel, zeker wanneer er al ervaringsgegevens beschikbaar zijn dat na 5-6 jaar een groot gedeelte van de inburgeraars het nivo A2 nog geen eens behaald hebben.

(bron duo voortgangsrapportage 1 mei 2019)

Bovendien zal het langdurig vasthouden (ophokken) van inburgeringsplichtigen in leerroutes de integratie van nieuwkomers niet bevorderen, eerder contraproductief doorwerken.

Nieuwkomers worden zo meer belemmerd in hun deelnemen in de Nederlandse samenleving, als dat men geholpen wordt.

De opzet van het huidige concept dient daarom zeker nog aangevuld te worden met een zorgvuldig onafhankelijk onderzoek aangaande gezinsmigranten in Nederland en de nodige aanpassingen daaruit voortvloeiend

Inburgeringsstart intake PIP leerroutes

Wanneer je nieuw in Nederland bent of je voor het eerst vestigt in een gemeente komt er heel veel tegelijk op je af.

Het zou dan ook logisch zijn dat je even de tijd krijgt om te klimatiseren en wennen aan je nieuwe omgeving en niet direct inburgeringsplichtig wordt gesteld, maar even 3 maanden de tijd krijgt na inschrijving in de gemeente om allerlei praktische en administratieve zaken te regelen.

Dit geeft de gemeentes en diverse overige instanties ook even de ruimte om hun zaakjes op orde te stellen.

Wel is het uiterst belangrijk dat iedere nieuwkomer zo snel mogelijk (binnen 4 weken) geïnformeerd wordt over wat de inburgeringsplicht inhoudt en waar men (lokaal) meer info kan krijgen, via een brochure/brief, niet alleen een verwijzing naar de inburgeren site, zodat men zich voor kan bereiden op het eerste gesprek met de gemeente.

De gemeente kan binnen die 3 maanden de nieuwkomer dan uitnodigen voor een kennismakingsgesprek, het afnemen van een leerbaarheidstoets en het voorbereiden van de PIP, met daarin vermeldt de ingangsdatum van de inburgeringstermijn.

Eventuele wachttijden (door wachtlijsten, schoolvakanties, etc.) dienen ook meegenomen te worden bij de definitieve vaststelling van de inburgeringsstart zodat men effectief gebruik kan maken van de volledige inburgeringstermijn.

Om onduidelijkheden of communicatieproblemen te voorkomen dient de nieuwkomer in de gelegenheid te worden gesteld om de partner, een begeleider of derde aanwezig te laten zijn bij het intakegesprek. Dit vergemakkelijkt het gesprek en bespaart effectief tijd en kosten, doordat een tolk niet nodig zal zijn en vragen direct besproken kunnen worden.

Het is ook aan te raden om de PIP minimaal tweetalig op te stellen, zodat er geen onduidelijkheden zijn.

De leerbaarheidstoets gaat gebruikt worden om de leerroute te bepalen.

Wij gaan er vanuit dat hiermede ook het "doenvermogen" wordt getest.

De leerplicht in Nederland geldt tot 16 jaar. Wij gaan er dan ook vanuit dat de onderwijsroute facultatief is aangezien deze wordt ingericht tot 27 jaar.

Niemand kan verplicht worden om een opleiding te volgen. Er zijn ook nieuwkomers die direct aan het werk willen of die niet verder willen studeren.

Voor die nieuwkomers bestaat dan de B1 route of Z-route.

De B1 route is expliciet gericht op het behalen van het taalnivo B1.

(de gemeente zal inburgeraars stimuleren om B2 te doen wanneer dat binnen de mogelijkheden ligt)

Het taalnivo wordt verhoogd naar B1 ten opzichte van A2 in het vorige inburgeringsstelsel.

Wanneer na aanzienlijke inspanningen blijkt dat de inburgeringsplichtige niet in staat is om B1 te behalen,

kan worden bepaald dat (deel)examens op A2 nivo worden gedaan. De PIP wordt daarop dan aangepast.

De Z-route is gericht op het opbouwen van zelfredzaamheid, voor wie de B1 route niet haalbaar is of blijkt of voor wie onderwijsmogelijkheden ontbreken. Ook voor reeds ontheven of vastgelopen inburgeraars uit het oude stelsel.

Wanneer uit de leerbaarheidstoets blijkt dat het "doenvermogen" op A2 ligt, dan dient ons inziens het taalnivo vanaf het begin op A2 nivo te komen in de PIP

Binnen de leerbaarheidstoets dient daarom ook getest te worden op nivo A2 B1 en B2 om een duidelijk inzicht te krijgen in het persoonlijk "doenvermogen" het nivo van de partner of een breed netwerk is daarbij irrelevant.

Het is beter om de B1-route om te dopen naar de nivo-route en binnen die route een onderwijsaanbod te doen op zowel A2 B1 als B2 nivo.

Waarmee het persoonlijk "doenvermogen" dus leidend wordt en niet het politiek "wensvermogen"

Aanpassingen indien nodig kunnen tijdens voortgangsgesprekken aan de orde komen en tot wijzigingen leiden in de PIP

Het is een pervers idee om iedereen eerst op B1 nivo te plaatsen en pas na aanzienlijke inspanningen de mogelijkheid te bieden om "af te schalen"

Niet alleen is dat denigrerend het werkt ook frustrerend en is onderwijsinhoudelijk onethisch.

Bovendien werkt dit onnodig kostenverhogend door.

Inburgeraars vasthouden op een onlogisch B1 nivo belemmert bovendien een snelle doorstroming en daadwerkelijk meedoen in de samenleving en veroorzaakt ook capaciteitsproblematiek bij de landelijke examens, je creëert dan onnodige nieuwe problemen.

Zo kun je ook niet omgaan met mensen als land wat zegt dat men de rechten van de mens hoog in het vaandel draagt.

Op diverse onderdelen ontbreekt nog de urennormering waardoor het totaalprogramma erg onoverzichtelijk is. Wel is duidelijk hoe hoger het nivo, hoe meer tijd en kosten hiermee verbonden zijn. Dit is niet iets wat later nog ingevuld of aangevuld kan worden.

Per leerroute, taalnivo zal duidelijkheid moeten worden gegeven.

Ook ontbreekt nog het inzicht in wat voor soort aanbod er gaat worden gegeven en hoe dat inhoudelijk wordt ingevuld en hoe er om wordt gegaan met individueel noodzakelijk maatwerk, extra persoonlijke ondersteuning, deeltijd, avond en weekendcursussen voor werkenden en deelcursussen/examentrainingen voor wie ondersteuning nodig heeft voor de examens

Een betaalbaar onderwijsaanbod voor gezinsmigranten en overige migranten dient ook gegarandeerd te worden, zeker wanneer er urennormen worden gesteld.

PVT MAP (ONA)

1 januari 2015 is het onderdeel ONA oriëntatie nederlandse arbeidsmarkt en 1 oktober 2017 het onderdeel PVT participatie verklaringstraject aan de inburgering toegevoegd.

Als directe reactie op de toenemende vluchtelingenstroom.

Nieuwkomers werden hiermee verplicht om kennis te maken met de basisregels van Nederland en zich voor te bereiden op toekomstig werk.

Deze onderdelen werden echter ook verplicht gesteld voor gezinsmigranten en overige migranten. Op diverse momenten hebben wij de redenen en motivering gegeven waarom beide onderdelen niet van toepassing zijn voor gezinsmigranten en praktisch ook weinig zinvol waren in de uitvoering.

Het ministerie SZW heeft ons op een bepaald moment zelfs gevraagd om met een zinvolle invulling te komen, wat ons zeer verbaasde, maar met onze reactie daarop heeft men niets gedaan.

De nieuwe zinvolle invulling in de ontwerpwet zien wij echter nog steeds niet.

Zowel PVT (met een urentuitbreiding) en MAP (de opvolger van ONA) moeten nog inhoudelijk ingevuld gaan worden door de gemeentes, waarmee we dus wederom allerlei variaties kunnen verwachten en aan inburgeraars andere programma's worden aangeboden afhankelijk van waar men woont.

Daar hebben wij al heel wat negatieve ervaringen mee met het huidige PVT

De minister geeft aan dat er een tevredenheidsonderzoek is gedaan onder de deelnemers.

Wij vermoeden dat hij bedoelt de deelnemende gemeentes, want de echte deelnemers (althans de gezinsmigranten) hebben nog nooit een vraag hierover gehad, terwijl een grote meerderheid dit onderdeel als onzinnig en volledig overbodig klassificeert.

In de meeste gemeentes wordt dit uitbesteed aan vluchtelingenwerk, waarbij inhoudelijk de informatie volledig gericht is op asielstatushouders.

Soms worden gezinsmigranten zelfs vluchtelingen genoemd.

Gezinsmigranten hebben merendeels in eigen land al het basisexamen inburgering A1 gedaan en zijn via KNS geïnformeerd over de basisregels in Nederland, bovendien hebben gezinsmigranten ook hun partner (een Nederlandse of in Nederland gewortelde partner en diens sociale omgeving) die dagelijks meer informatie geeft dan wat in PVT aan de orde komt.

Voor asielstatushouders zien wij de toegevoegde waarde die men toekent aan PVT, voor gezinsmigranten absoluut niet.

De basiskennis is al verankerd in KNS Vandaar dat wij ook vinden dat iedereen die een A1 diploma heeft vrijgesteld zou moeten worden van PVT.

Waarom doe je immers dat examen; toch om je voor te bereiden op je komst naar Nederland.

M.b.t. de participatieverklaring zelf hebben wij het ministerie SZW al geadviseerd om de tekst (juridisch correct) aan te passen.

Niet iedereen in Nederland heeft immers gelijke rechten, dat geldt zéker niet voor migranten.

Het verplicht ondertekenen van die verklaring betekent in feite dat je gedwongen wordt om je goedkeuring te geven aan een leugen en dat kun je toch moeilijk een Nederlandse waarde noemen.

Voor wat betreft het onderdeel MAP (de opvolger van ONA) wordt gesproken over een gemeentelijke invulling. Sowieso zouden werkenden en 60 plussers zonder arbeidsperspectief bij voorbaat al vrijgesteld moeten worden in hun PIP.

Voor wie in een uitkeringssituatie zit beoogt dit onderdeel een bijdrage te leveren maar voor gezinsmigranten ontbreekt wederom de zin.

Gezinsmigranten hebben geen uitkering, zouden zij (of zelfs hun partners) een uitkering aanvragen heeft dat direct gevolgen voor hun verblijfsvergunning, die verkregen is op basis van het feit dat de partner financieel garant moet staan.

Gezinsmigranten hebben ook geen werkplicht, zij hebben de persoonlijke vrije keuze om te werken of niet, wat overigens 30% binnen een jaar al doet.

Een gedeelte van de gezinsmigranten zijn in eigen land al gepensioneerd of zijn op leeftijd, denken niet aan werk.

Het merendeel van de gezinsmigranten (en de kinderen) komen naar Nederland om bij hun partner te zijn niet om te werken.

Overheidsdwang om zich economisch onafhankelijk te maken, door het verplicht volgen van MAP, is een inbreuk op het gezins- en priveleven, een beperking van de persoonlijke keuzevrijheid en volledig in tegenspraak met het stimuleren van eigen verantwoordelijkheid die men juist zo propageert als overheid. Mocht het zo zijn, dat in de toekomst, men door omstandigheden (scheiding of overlijden partner) er alleen voor komt te staan en moet gaan werken, bestaan daarvoor algemene voorzieningen in het kader van arbeidsintegratie.

Het opleggen van een verplichting om MAP te doen past niet in de liberale normen en waarden, zoals keuzevrijheid, zelfbeschikking e.d. en zelfs in het kader van emancipatie mag een vrouw zelf beslissen of ze wel of niet gaat werken. De overheid mag daar geen rol in spelen.

Wij wijzen daarom zowel PVT als MAP voor gezinsmigranten volledig af. Taalonderwijs en KNM zijn voldoende voor gezinsmigranten.

De gemeentes (en overheid) kunnen hun budgetten en capaciteit effectiever inzetten wanneer men zich richt op PVT en MAP op de doelgroepen waarvoor deze uiteindelijk bedoeld zijn.

In plaats van middelen en mensen verkwanselen aan symboliek.

In het conceptplan wordt er vanuit gegaan dat alle nieuwkomers de hele dag thuiszitten met een uitkering. Dit is niet het geval bij gezinsmigranten, zij nemen vanaf dag 1 volwaardig deel aan de samenleving en een groot deel werkt ook ondanks het feit dat men geen persoonlijke arbeidsplicht heeft of men richt zich op de eigen inburgering, naast het dagelijks gezinsleven.

In deze zin verstoren activiteiten zoals PVT en MAP hun werk en/of taalonderwijs, men wordt verplicht om snipperdagen op te nemen of men moet de inburgering onderbreken.

Zonder dat iets van toegevoegde waarde worden aangeboden.

Het zou veel zinvoller zijn wanneer MAP los van de inburgering zou functioneren, gericht op nieuwkomers in een uitkeringssituatie om inspanningen te plegen zodat iedereen binnen 18 maanden betaald werk heeft of zo niet in het project blijft om werkervaring op te bouwen met een duurzaam karakter, om mensen aan het werk proberen te helpen. Daar zijn zowel nieuwkomers als de overheid mee gediend en dat is echt zinvol. Het huidige idee rondom MAP is te vrijblijvend en heeft meer het karakter van bezigheidstherapie.

Dit hele onderdeel kan daarom wat ons betreft terug naar de tekentafels en volledig op de schop. Niet van toepassing voor gezinsmigranten en het werkt ook niet in de huidige opzet voor diegenen die in een uitkeringssituatie zitten. Dat kan veel effectiever en beter, volgens het Duitse systeem, waar nog maar eens goed naar moet worden gekeken.

In het huidige beleid kan ONA ook direct op de schop, het is weggegooid geld, veroorzaakt alleen capaciteitsproblemen en jaagt inburgeraars op onkosten, zonder dat er iets wezenlijks bereikt wordt, dus direct een AMvB starten.

ONA per direct staken voor 60 plussers en gezinsmigranten en de huidige inburgeraars in een uitkeringssituatie overhevelen naar het nieuwe MAP via de gemeentes, zodat zo snel mogelijk iedereen een betaalde baan heeft in plaats van een uitkering.

Dat zet meer zoden aan de dijk als het halfslachtige huidige ONA.

B1 het kostenaspect

Politiek is het voornemen ontstaan, ongetwijfeld met goede bedoelingen, om het taalnivo voor de inburgering te verhogen van A2 naar B1 nivo.

Dit stelt volgens de beargumentering inburgeraars beter in staat om te participeren in de Nederlandse samenleving en vergemakkelijkt het vinden van een baan.

Nederland positioneert zich hiermede, als het beste jongetje van de klas, in Europees verband.

In de rest van Europa hanteert men het basisnivo A2.

De gezinsherenigingsrichtlijn geeft ook aan dat basisnivo toereikend is.

Integratievoorwaarden mogen niet verder gaan dan nodig is.

Aangezien in Nederland 20% van de bevolking laaggeletterd is of bestaat uit niet-inburgeringsplichtigen, zonder inburgeringsdiploma op B1 nivo, die zich prima redden in de Nederlandse samenleving, volledig mee participeren en ook een baan hebben, lijkt dit een gezocht argument om het nivo te kunnen verhogen.

De inburgering dient qua taalnivo, uit te gaan van het persoonlijk "doenvermogen" van een inburgeraar, daarbij mag gestreefd worden naar het bereiken van een zo hoog mogelijk nivo, maar het opleggen van een verhoogde norm, die niet past bij wat haalbaar of nodig is, belast en frustreert inburgeraars onnodig en is ook een overbodige investering van middelen, tijdsverlies en capaciteit.

De praktijk toont aan dat het basisnivo A2 toereikend is om mee te participeren en aan een baan te komen. Sterker nog velen komen al aan werk nog voordat aan de inburgering is begonnen.

Voor wat betreft het vinden van een baan, blijkt het taalnivo in vele functies en sectoren niet relevant te zijn. Wat ook blijkt uit de enorme vraag naar eu arbeidsmigranten, die zonder enige taalkennis of een inburgeringsdiploma werkzaam zijn in Nederland.

Engels is in veel functies, sectoren de voertaal en soms is het zelfs beter dat men Pools kent om zich onderling verstaanbaar te kunnen maken op de werkvloer.

Dit geeft overigens ook de absurditeit aan van de bewering dat je sneller Nederlands leert wanneer je werk hebt.

Dat is zeer afhankelijk van waar en met wie je werkt, het is geen algemene regel.

Nederlands leer je het best in de omgang met medeburgers in het gewone dagelijkse leven, waarvan werk een onderdeel kan zijn, het belangrijkste is dat men niet in een eigen subcultuur blijft hangen en zich onder de mensen mengt in Nederland.

In die zin bevordert het langdurig vasthouden van nieuwkomers in cursussen of scholingsprojecten de integratie ook niet omdat men dan te weinig in contact komt met de Nederlandse samenleving.

Wat werk betreft, voor iedereen die wil werken zijn er legio mogelijkheden, enkele regio in Nederland uitgezonderd.

Veel bedrijven en sectoren stellen andere eisen als een taaleis aan hun personeel.

De gezinmigranten en de vele arbeidsmigranten bewijzen dit in de praktijk. Zonder inburgeringsdiploma met slechts beperkte taalkennis zijn velen aan het werk.

De overheid kan dit ook niet ontkennen want er worden zelfs subsidies aangeboden aan bedrijven om de taalkennis van werknemers te verhogen.

Daarnaast zijn er landelijk ook talloze projecten om aan niet-inburgeringsplichtigen (gratis) taalcurssussen aan te bieden.

(Op nivo A2, B1 en B2; o.a via zgn WEB subsidies)

Dus voor wie zich persoonlijk verder wil ontwikkelen na de inburgering op A2 nivo, zijn er legio (gratis) mogelijkheden.

Een verhoogd taalnivo B1 binnen de inburgering is ook daarom overbodig.

Een politiek "wensnivo" dwangmatig opleggen, terwijl het niet nodig is, past niet binnen een ethisch verantwoord inburgeringsstelsel.

Daarnaast wordt voor velen de lat onnodig te hoog gelegd.

Er zijn nogal wat verwachtingen en veronderstellingen dat een verhoging naar B1 nivo beter is maar of het haalbaar is, daar is geen harde onderbouwing voor.

Binnen het conceptplan inburgering kiest men rigide desondanks voor een B1-route waarin men eerst moet proberen om het examen op B1 nivo te halen en na aanzienlijke inspanningen kan men dan evt. "afgeschaald" worden naar A2 nivo en lukt dat ook niet kan men doorstromen naar de Z-route.

Dat noemt men maatwerk ???

De leerbaarheidstoets (die nog in ontwikkeling ligt) moet bepalen in welke leerroute een inburgeraar terecht komt.

Wat veel belangrijker is, is het persoonlijk "doenvermogen" van een inburgeraar.

Op welk taalnivo ligt dat ?

(A1 - A2 - B1 - B2)

Dat dient getest te worden en niet een sturend programma naar een leerroute.

De B1-route heeft eigenlijk een verkeerde naam, dit zou de "Nivo-route" moeten heten en binnen die leerroute zouden inburgeraars dan een onderwijsaanbod dienen te krijgen aansluitend op hun persoonlijk "doenvermogen" en aanvullend persoonlijke individuele ondersteuning waar nodig, naast het standaardaanbod.

Dat is hoe de term maatwerk zou moeten worden uitgevoerd; een passend aanbod dus.

Bij de opzet van dit B1-idee is men overigens de ervaringsgegevens vergeten mee te nemen.

De laatste voortgangsrapportage van DUO (1 mei 2019) geeft de situatie weer na 5 - 6 jaar inburgeren.

Cohort 2013 - 2014

De niet-geslaagden nivo A2

Statushouders 35.6 % - 34.5%

Gezinsmigranten 12.9% - 16.1%

Overigen 27.3% - 25.6%

Totaal 25.42% - 27.46%

Dat zijn de reële cijfers volgens DUO statistieken. Na 5-6 jaar inburgeren dus.

Waarmee je dus twee vragen kunt stellen:

Wanneer A2 al niet haalbaar blijkt voor velen, wat heeft een verhoging naar B1 dan voor zin ?

Na 5-6 jaar zijn velen nog steeds niet geslaagd, is de inburgeringstermijn binnen 3 jaar slagen dan wel reeel ?

Wanneer we e.e.a. samenvatten dan kan gezegd worden dat het politiek "wensnivo B1" een politieke "natte droom" lijkt te zijn.

Een aantal andere zaken zijn in de afwegingen schijnbaar ook niet meegenomen.

Door de lat op B1 nivo te leggen stijgen de kosten en de tijdsduur van de inburgering, het moment waarop inburgeraars mee kunnen participeren in de Nederlandse samenleving wordt dus vertraagd.

Doordat inburgeraars eerst B1 moeten proberen en daarna evt af kunnen schalen naar A2 nivo ontstaan er onnodig extra capaciteitsproblemen bij de examineringen, m.n. bij NT2 examens.

Er is al een gebrek aan gekwalificeerde nederlandse docenten in het onderwijs.

Waar halen we al die extra B1 docenten vandaan.

Één juridisch proces kan dit hele plan verstoren en gezien het feit dat er voldoende argumenten zijn om een juridisch aanknopingspunt te vinden kunnen belanghebbenden de weg naar de rechter waarschijnlijk succesvol afsluiten.

In artikel 45 van de conceptwet inburgering wordt gesproken over een wijziging van de vreemdelingenwet tegelijkertijd met de invoering van de nieuwe inburgeringswet

In dit verband hopen wij op het niet doorvoeren van een verhoging naar B1 nivo.

Mocht dat onverhoopt wel het geval zijn dient er voor inburgeraars en niet-inburgeringsplichtigen die voor invoering van een evt. wijziging al in Nederland verbleven, een uitzondering te worden gegarandeerd, zodat zij kunnen volstaan met het overleggen van een A2 inburgeringsdiploma of ontheffingen daarvan, aangezien er anders sprake is van rechtsongelijkheid t.o.v. nieuwe aanvragen na invoering van een evt. wetswijziging.

Een politieke heroverweging van invoering van B1 is dan ook logisch, omdat schijnbaar inhoudelijk e.e.a. niet goed is afgewogen en onderzocht.

Vanuit de gezinsmigranten komt dan ook nog het kostenaspect als aandachtspunt.

De kosten om te voldoen aan de integratiemogelijkheden mogen immers niet buitensporig zijn.

Er moet rekening worden gehouden met omstandigheden als leeftijd, opleidingsnivo, financiële situatie en de gezondheidstoestand van betrokkenen.

Het aanbieden van een sociaal leenstelsel, is in deze een verkapte vorm van inburgeraars op kosten jagen en in de schulden brengen.

Omdat zo'n lening, ondanks een aflossing naar draagkracht, betrokkenen toch belast en belemmert in het verder opbouwen van hun toekomst in Nederland, gezien het feit dat deze lening BKR genoteerd staat.

Daarnaast hebben mensen i.v.m. de hoge kosten om hun partner (en kinderen) naar Nederland te halen ook vaak al daarvoor een lening lopen of schulden opgebouwd.

Aangezien bijna alle nieuwkomers in de toekomst te maken krijgen met een pensioengat, wat men zelf moet zien op te lossen is een extra belasting door het verplichte inburgeren niet gewenst, omdat er dan een stapeling van problemen plaatsvindt.

Een verplicht een volledig B1-traject doorlopen loopt financieel boven de 9.000 euro.

Wie dit via zelfstudie kan bereiken heeft geluk, maar velen zullen professionele ondersteuning nodig hebben i.v.m. hun "doenvermogen" wie niet slaagt binnen 3 jaar wordt immers geconfronteerd met boetes gekoppeld aan urennormen BOW,

dus men wordt gedwongen om naar een BOW-school te gaan om boetes te voorkomen, maar de BOW scholen hebben een commerciële prijsstelling na de invoering van de marktwerking gekregen en 2 jaar BOW kost vaak al 3 x hoger als 3 jaar voortgezet onderwijs.

Men mag gezien het voorgaande dit kostenplaatje buitensporig noemen.

Verwacht wordt dat gezinsmigranten (en overige migranten) dit volledig zelf bekostigen en ook geen (gereduceerd) onderwijsaanbod krijgen via de gemeentes zoals dit wel het geval is bij statushouders.

Het boeteregime, gekoppeld aan urennormen BOW-onderwijs komt daar nog eens bovenop en niet BOW-onderwijs kan ook niet gefinancierd worden via de DUO-lening en inburgeringsonderwijs valt ook niet onder een belastingaftrekpost, terwijl het wel van overheidswege verplicht wordt.

Het kostenaspect m.b.t. examenkosten en materialen heeft juridisch al eerder geleid tot aanpassingen binnen het beleid.

Gezien de nieuwe plannen voor de inburgering zijn nu ook juridische aanknopingspunten voorhanden om ook het volledige kostenaspect voor te leggen bij de rechter.

Dit zou voorkomen kunnen worden wanneer de eigen bijdrage op een redelijk maximum wordt gesteld of er rekening wordt gehouden met persoonlijke draagkracht.

Immers niet alle inburgeraars zitten financieel in hetzelfde schuitje.

Gepensioneerden en mensen met een uitkering hebben een smallere portemonnee als b.v. mensen met een bruto inkomen boven de 40.000 euro.

De overheid heeft gekozen voor een inburgeringsplicht maar het is onredelijk om de lasten bij een gedeelte van de inburgeraars onevenredig hoog te stellen omdat dat als een belemmering in het kader van gezinshereniging kan worden bestempeld.

Een heroverweging op dit punt is dan ook zeker een urgent aandachtspunt.

Namens Inburgeraars 2013-2020

John Erkelens Ba CW
Dordrecht, 22 juli 2019